

Ruinen

"Clara er du vågen endnu?" Det er min tante Trine, der kalder på mig. Jeg svarer ikke, jeg går bare ned i køkkenet til hende. "Godmorgen, jeg har bagt pandekager, er du sulten?" Spørger hun. Inden jeg når at svare, har hun allerede givet mig en portion og fået mig over i stuen.

"Synes du det går bedre?" Spørger Trine"

"Ja" siger jeg stille. Jeg har egentlig ikke lyst til at snakke med hende om det. Jeg forstår heller ikke hvorfor mor og far tænkte, at det ville kurere min astma, hvis jeg blev sendt ud på landet et sted med renere luft end i storbyen. De er alle sammen nogle kæmpe idioter.

Da jeg bliver færdig med morgenmaden, tager min tante Trine afsted på arbejde. Inden hun går, siger hun "Hvis du går uden for så hold dig væk fra hus nummer 12."

"Hvorfor" spørger jeg

"Jeg vil bare ikke have at du kommer til skade." Hun sender mig et alvorligt blik inden hun går ud ad døren.

Jeg går op på mit værelse og stiller mig foran vinduet. Når jeg kigger ud, er det eneste jeg kan se, nogle huse og en masse marker. Selvom jeg savner at være hjemme, elsker jeg at kigge ud ad vinduet og nyde naturen. men det ligner også der er et eller andet langt væk, det ligner en form for hus. Det er langt væk og det ser helt smadret ud, det ligner det er lavet af sten som et slags slotsruin. jeg står og glori i et stykke tid indtil jeg beslutter at tage tøj på.

Mens jeg tager tøj på, overvejer jeg, om jeg skal gå ned til stenslottet. Jeg vil virkelig gerne. Det er som om der er noget i mig, der siger der skal jeg bare hen. Men det der stopper mig, er at hvis jeg går derhen, betyder det at jeg bliver nødt til at gå forbi hus nummer 12. Selvom jeg egentlig ikke ved hvorfor jeg ikke må gå derned. Tankerne løber rundt i mit hoved, men til sidst beslutter jeg mig - ja, jeg gør det.

Jeg er på vej ned ad trappen, da jeg pludselig vender mig om og kigger hen mod døren op til loftet. Jeg får en mærkelig mavefornemmelse, som om døren til loftet kigger tilbage på mig. Jeg vender mig om igen og fortsætter ned af trappen.

Da jeg når ud ad døren til huset, begynder jeg at gå hen mod stenslottet. Jeg går stille og roligt. Der er helt stille og ingen mennesker. Jeg elsker når det er sådan, det er så fredfyldt når man kan høre bierne summe og fuglene pippe. Jeg begynder faktisk at kunne lide at være her. Jeg går videre men, så kigger jeg til siden og opdager jeg står lige ved siden af hus nummer 12.

Jeg begynder at få gåsehud. Huset står lige foran mig, det er gammelt og har stråtag. Det ligner ikke at der bor nogen, for vinduerne er smadret og døren står halvt åben. Der vokser planter op ad væggen og det meste af malingen er skraldet af, men pludselig løber blodet i mine årer koldt. Ind ad det øverste vindue kan man se, at der står en person. Det ligner at personen kigger ud ad

vinduet og ned på mig. Jeg kan ikke rigtigt se hvem det er, det er nærmere som en skygge. Så begynder skyggen at gå væk fra vinduet, måske er den på vej ned. Jeg har ikke lyst til at finde ud af det, så jeg sætter farten op og skynder mig væk fra huset. Der er stadig noget vej til stenslottet og jeg begynder lidt at fortryde jeg tog herhen. Jeg skulle bare være blevet hjemme og lyttet til tante Trine om hus nummer 12. Men det skal nok gå, der findes jo ikke spøgelser og monstre.

Jeg begynder at gå i et langsommere tempo. Jeg går og kigger lidt rundt, men det føles som om der er nogen, der holder øje med mig. Jeg stopper op og kigger bag mig og lige pludselig står der en lille dreng bag mig. Han ligner en der er syv eller otte år gammel. Han ser lidt mærkelig ud. Hans tøj er helt slidt og det ligner noget fra gamle dage. Var det mon ham jeg så stå i vinduet til hus nummer 12?

Vi står og holder øjenkontakt i noget tid indtil jeg siger hej. Han siger hej tilbage så spørger jeg ham "Hvad hedder du og bor du her?"

"Midt navn er Hans, jeg bor nede af vejen." Han har et lidt gammeldags navn og han taler stille og på en meget anderledes måde. Så spørger han "Er du på vej hen til sten slottet?"

Hvordan kunne han vide det tænker jeg. "Ja, hvorfor?", spørger jeg.

Han svarer ikke. Han spørger bare om jeg ville følges med ham over til stenslottet.

"Ja, det kan vi da godt."

Vi begynder at gå over til stenslottet. Han siger ikke noget, han kigger bare på mig, som han lige har set et spøgelse. Vi går i lang tid, men nu er vi nået til stenslottet. "Nu er vi her" siger han.

Slottet er dækket af røde roser, der gror op ad det. Jeg står og beundrer dem, men Hans står bare og stirrer ind mod indgangen til slottet. Det ligner der plejede at være en dør, men nu er der bare en åbning ind til slottet. Slottet er heller ikke kæmpestort og det er meget smadret. Det ligner at det har været brugt som et opbevaringsrum.

Når jeg kigger ind mod indgangen til slottet, får jeg den samme følelse som da jeg gik forbi døren ind til loftet. Det er en lidt uhyggelig følelse. Hans går derind uden at sige noget. Jeg følger bare efter ham. Inde i slottet er der ikke længere gulv, der er bare græs, jord og en masse andre planter. De fleste af planterne har jeg aldrig set før. De fleste er blå og mørkegrønne. Nogle af planterne ligner endda at de lyser i mørket.

Men Hans står og kigger på noget nede på jorden. Jeg går over til ham for at se hvad det er han kigger på og på jorden er der det som man kalder for en heksering. En heksering er når svampe gror i formen af en cirkel, jeg har aldrig før set en i virkeligheden.

Vi står begge to og kigger. Så spørger jeg ham "hvordan vidste du at jeg var på vej over til slottet?" "Jeg så dig ud ad vinduet" siger han. Han taler stadig meget mærkeligt, det lyder på en måde lidt gammeldags og var det så ham jeg så inde i hus nummer 12? Det må det være, hvem kunne det ellers være?

"Stil dig inde i hekseringen", siger Hans.

"Ohm okay" jeg stiller mig inde i hekseringen. "Skal jeg bare stå her?" spørger jeg.

"Ja, og så luk øjnene."

Jeg lukker mine øjne og så tænker jeg på alt det der er sket i dag. Jeg tænker på hus nummer 12, personen i vinduet og stenslottet. Jeg spørger Hans "hvad skal jeg nu, må jeg åbne øjnene?"

Jeg får intet svar "Hallo, er du der Hans?" Jeg får stadig intet svar. Så åbner jeg øjnene og opdager at Hans er væk.

Jeg kigger overalt i slottet men han er væk. Hvor kan han være. Er han løbet væk eller måske er han et spøgelse? Jeg er ikke helt sikker, men der er en ting jeg er sikker på og det er at han ikke er i stenslottet.

Men hvis det nu var ham jeg så i hus nummer 12, så kan det være at han er gået tilbage til huset. Det er ved at blive sent, men hvis jeg skynder mig hen til hus nummer 12, kan jeg også nå at komme hjem inden det bliver mørkt.

Jeg begynder at løbe derhen. Det er hårdt, men jeg stopper ikke. Da jeg er nået til hus nummer 12 er jeg meget forpustet. Jeg kigger op i det øverste vindue, men der står ikke nogen. Huset er endnu mere uhyggeligt end jeg husker, men jeg beslutter mig at gå om i baghaven.

Jeg kigger mig omkring. Mange af planterne ligner dem som jeg så inde i stenslottet. Jeg tænker ikke meget over det, indtil jeg ser en stor sten. Det ligner at der står noget på den. Jeg går derover og så opdager jeg, at det er en gravsten.

Så snart jeg har set det skynder jeg mig væk. Det er alt for uhyggeligt til mig. Jeg begynder at løbe hen mod min tante Trines hus, der er langt derhen fra hus nummer 12. Jeg løber og løber, men det er blevet helt mørkt. Jeg kan næsten ikke se noget, indtil jeg endelig kan se tante Trines hus.

Jeg skynder mig hen til døren og ringer på. Tante Trine åbner døren og siger "Endelig er du hjemme hvad har du lavet udenfor? Var det sjovt?" Hun er åbenbart ikke sur, hun er bare glad for at jeg er hjemme tænker jeg. Så svarer jeg "Ja, jeg var bare lige ude og lege".

"Det er helt fint, vi spiser om en halv time" siger hun. Så går jeg op ad trappen til mit værelse. Men inden jeg går ind ad døren til mit værelse kigger jeg hen mod døren til loftet.

Når jeg kigger på døren til loftet får jeg den samme følelse som da jeg kiggede på hus nummer 12. Jeg beslutter mig for at gå derind. Inde på loftet er der en masse kasser og mange gamle ting, men der er også en kasse, hvor der står Hans på den. Det er sjovt, han har nok det samme navn som den lille dreng jeg mødte i dag. Jeg åbner kassen for at se hvad der er i.

I kassen er der nogle tørrede blomster. De ligner præcis dem jeg så på slottet og i baghaven ved hus nummer 12. Så er der også et billede af en voksen mand, det er et meget gammelt billede. Så kigger jeg videre i kassen og opdager, at der er et billede af ham som barn. Så får jeg et chok når jeg opdager, at drengen på billedet det var den samme lille dreng Hans, som jeg havde mødt i dag.

Men hvordan? På billedet står der at det var taget i år 1920.

Nu kalder min tante Trine "Så er der aftensmad" Det har jeg ikke tid til lige nu. Inden jeg går, tager jeg billedet og lægger det ned i lommen. Så går jeg ned ad trappen og over i stuen hvor tante Trine sidder og venter på mig.

"Så kom du endelig Clara" Hun siger det på en glad måde. Jeg sætter mig ned.

Så spørger hun "hvad lavede du egentlig udenfor?"

Jeg kan jo ikke fortælle hende om alt det jeg har lavet udenfor, men måske kan jeg vise hende billedet. Jeg svarer " Jeg gik bare en tur".

Hun smiler til mig og så giver hun mig en portion mad. vi spiser i stilhed indtil jeg spørger hende "Hvem er det her?" Så viser jeg hende billedet af Hans. Hun bliver chokeret da hun ser billedet.

Så siger hun "Det er sjovt du spørger, det er faktisk et billede af din oldefar som barn. Han boede faktisk heromkring."

Hvad, det kan jo ikke passe, jeg mødte da Hans i dag. Så siger tante Trine "hvor fik du egentlig billedet?" Jeg ved ikke hvad jeg skal svare, så jeg siger bare "Jeg fandt det på mit værelse."

Efter vi har spist, går jeg op på mit værelse og kigger ud ad vinduet. Det er blevet helt mørkt og jeg kan næsten ikke se stenslottet ud af mit vindue men jeg kan stadig se hus nummer 12.

Jeg står og tænker over alt det der er sket i dag, om Hans, det giver bare ikke mening. Hvordan kunne jeg møde Hans, hvis han åbenbart var min oldefar fra fortiden. Intet af det giver mening, men nu er jeg også meget træt så jeg tager nattøj på og så lægger jeg mig ned for at sove.

Imens jeg sover får jeg en mærkelig drøm. Drømmen handler om Hans.

I drømmen ser jeg Hans, det ligner at der er ham i år 1920, hvor han er lille og løber rundt. I min drøm er det ham og hans forældre, der bor i hus nummer 12. Og han leger også i stenslottet, men så ser jeg ham lidt ældre. Det ligner at han skændes med sine forældre. Jeg kan høre forældrene råbe af ham, de råber "Vi er skuffede over dig, du er ikke flyttet ud endnu og du har ikke et job. Vi smider dig ud!" Det næste jeg ser, er ham der er hjemløs. Men så får han nok penge til at få et job i storbyen. Han arbejder meget og så køber han et nyt hus. Og det hus han køber, er hus nummer 12, det hus der var hans barndomshjem. Nu bor han der alene. Og i drømmen får han et hjerteanfald! Oh nej, og han bliver begravet i baghaven ved hus nummer 12.

Jeg vågner med et chok. Nu giver alting mening. Hus nummer 12, gravstenen og Hans. Klokken er 3 om natten og min tante Trine sover, så hvad hvis jeg sniger mig ud og går hen til hus nummer 12?

Jeg gør det selvom det nok er virkelig uhyggeligt. Jeg går ned af trappen og stille forbi tante Trines værelse, så går jeg over og tager sko på. Jeg sætter døren på klem så jeg kan komme ind igen uden at vække tante Trine.

Så begynder jeg at gå over mod hus nummer 12. Det er uhyggeligt men jeg stopper ikke. Jeg skal bare se om der står Hans på gravstenen.

Imens jeg går, kan jeg næsten ikke se noget. Men til sidst er jeg endelig nået til hus nummer 12. Det er endnu mere uhyggeligt i mørket. Jeg kigger op i det øverste vindue men der er ikke nogen. Så går jeg ind i baghaven. De mærkelige planter lyser endnu mere i mørket. Jeg plukker en af blomsterne og så går jeg over til gravstenen og det er rigtigt nok. På gravstenen står der Hans. Jeg lægger blomsten på gravstenen.

Slut.

Skrevet af Eva på 11 år.